

ACADEMIA ROMÂNĂ

CARPAȚII

IN

LUPTELE DINTRE ROMÂNI ȘI UNGURI

DE

N. IORGA

MEMBRU AL ACADEMIEI ROMÂNE.

CU 3 FIGURI IN TEXT.

EXTRAS DIN
ANALELE ACADEMIEI ROMÂNE
Seria II.—Tom. XXXVIII.
MEMORIILE SECȚIUNII ISTORICE.

BUCUREȘTI

LIBRĂRIILE SOCEC & Co., C. SFETEA, PAVEL SURU

LEIPZIG

OTTO HARRASSOWITZ.

VIENA

GEROLD & COMP.

1915.

1898.

Prețul 30 bani.

Analele Societății Academice Române. — Seria I:

Tom. I—XI. — Sesiunile anilor 1867—1878.

L. B.

Analele Academiei Române. — Seria II:

Tom. I—X. — Desbaterile și memoriile Academiei în 1879—1888.	2.—
Indice alfabetic al volumelor din <i>Anale</i> pentru 1878—1888	2.—
Tom. XI—XX. — Desbaterile și memoriile Academiei în 1888—1898.	2.—
Indice alfabetic al volumelor din <i>Anale</i> pentru 1888—1898	2.—
Tom. XXI—XXX. — Desbaterile și Memoriile Academiei în 1898—1908.	2.—
Indice alfabetic al volumelor din <i>Anale</i> pentru 1898—1908	5.—
Tom. XXXI. — Desbaterile Academiei în 1908—9	10.—
» XXXI. — <i>Memoriile Secțiunii Istorice</i>	5.—
» XXXII. — Desbaterile Academiei în 1909—1910	14.—
» XXXII. — <i>Memoriile Secțiunii Istorice</i>	4.—
» XXXIII. — Desbaterile Academiei în 1910—1911	12.—
» XXXIII. — <i>Memoriile Secțiunii Istorice</i>	—
Francisc Rákóczy al II-lea, înviatorul conștiinței naționale ungu- rești și Români, de N. Iorga	—, 30
Un călător italian în Turcia și Moldova în timpul războiului cu Polonia, de N. Iorga	—, 30
Două documente privitoare la revolta boierilor din țara Făgăra- șului în favoarea lui Mihnea Vodă numit cel Rău, 1508—1510, de Ioan Pușcariu	—, 20
Carol al XII-lea, Petru cel Mare și țerile noastre, de N. Iorga	1.—
Câteva note despre cronicile și tradiția noastră istorică, de N. Iorga	—, 20
Alte lămuriri despre veacul al XVIII-lea după izvoare apusene. Luarea Basarabiei și Moruzestii, de N. Iorga	—, 40
Răscoala Seimenilor în potruva lui Mateiu Basarab, de N. Iorga	—, 30
Ceva despre ocupațiunea austriacă în anii 1789—1791, de N. Iorga.	1.—
Insemnătatea Divanurilor ad-hoc din Iași și București în istoria renașterii României, de D. A. Sturdza:	
I. Tratatul de Paris din 30 Martie 1856	—, 40
II. Anul 1856	1,20
III. Anul 1857	1,60
IV. Lucrările Divanurilor ad-hoc din Iași și București.	1,60
V. Anul 1858. Căimăcâmia din Moldova Ștefan Catargiu, Vasile Sturdza, Anastasie Panu	1.—
Partea Românilor din Ardeal și Ungaria în cultura românească (influențe și conflicte), de N. Iorga	—, 20
Munții Tamaș și Tămășel, de Ioan Pușcariu	—, 20
Dinastia lui Radu Negru Vodă în Ungro-Vlahia (Valahia Mare) și Dinastia Basarabilor în Oltenia (Valahia Mică) și în Valahia Mare, de Dr. Atanasie M. Marienescu	1.—
Tom. XXXIV. — Desbaterile Academiei în 1911—1912.	4.—
» XXXIV. — <i>Memoriile Secțiunii Istorice</i> .	20.—
Breasla Blănarilor din Botoșani, Catastihul și actele ei, de N. Iorga.	—, 50
Pagini din istoria culturală: I. Privilegiul din 1815 al Târgului- Frumos. — II. Din vieța moșnenilor vieri ai ținutului Săcuie- nilor, de N. Iorga	1.—
Insemnătatea Divanurilor ad-hoc din Iași și București în istoria renașterii României, de Dimitrie A. Sturdza:	
VI. Anul 1858. Adunarea electivă din Iași	1.—
VII. Anul 1858. Căimăcâmia din Valahia Emanoil Bă- leanu. Ioan Manu și Ioan A. Filipescu și influența precumpă- nitoare a Adunării Elective din Iași asupra Adunării Elective din București	1,60
Turburări revoluționare în Țara-Românească între anii 1840—1843, de Ioan C. Filitti	1.—
Contribuții la istoria bisericii noastre: I. Despre Mănăstirea Neamțului. — II. Bălinești, de N. Iorga	—, 40
O scrisoare din 1679 a Mitropolitului Dosofteiu, de I. Bogdan.	—, 50
Cetatea Ulmetum. Descoperirile primei campanii de săpături din vara anului 1911, de Vasile Pârvan	5.—
Insemnătatea europeană a realizării definitive a dorințelor rostite de Divanurile ad-hoc în 7/19 și 9/21 Octomvrie 1857, de Dimi- trie A. Sturdza, I, II, III	1,90
Nicolae Kretzulescu, 1812—1900—1912, de A. D. Xenopol.	—, 20
Gheorghe Asachi ca tipograf și editor — după Catalogul lui din 1847, — de N. Iorga	—, 60
Politica Austriei față de Unire. — I. Înainte de Conferințele din Paris, de N. Iorga	—, 30

CARPAȚII ÎN LUPTELE DINTRE ROMÂNI ȘI UNGURI

DE

N. IORGA

Membru al Academiei Române.

Ședința dela 11 Septembrie 1915.

Problemele militare nu capătă dela cunoașterea trecutului tot ce trebuie pentru a le lumina; o mare parte din lămuriri le poate da numai tehnica, schimbată, a momentului; împrejurări naționale și politice înrăuresc și ele din destul. Dar imutabilitatea aproape absolută a împrejurărilor geografice—căci ce puțin poate face omul pentru a le corecta în folosul său!—are totuș o largă parte în opera de înțelegere a condițiilor în cari din nou se prezintă întrebarea. Și astfel e adevărată spusa lui Miron Costin că «letopisețele nu sunt să le cetească omul, să știe numai ce au fost în vremile trecute, ci mai mult să hie de învățătură, ce este bine și ce este rău, și de ce să se ferească și ce va urmă fiecare (1)».

Am crezut astfel că nu e fără folos să amintesc împrejurările în cari pasurile Carpaților au văzut trecând oștire din sus către noi și dela noi în sus.

Să urmărim desfășurarea istorică.

I.

Cea dintâi luptă pomenită de izvoare între Români și Unguri în Carpați, e aceea dela 1272—6 (2), în care Litovoiu, Voievodul Jiurilor, care domniă încă dela 1240 și eră deci o venerabilă personali-

(1) Ed. Kogălniceanu, p. 360.

(2) Regele Ladislav Cumanul, sub care, în minoritatea lui, izvorul spune că s'a dat lupta, începe a domni la 1272, iar în 1276 Hațegul lui Litovoiu aveă acum un conte «regal». V. mai departe.

tate istorică, fu bătut și ucis, ajungând în prinsoare fratele său Bărbat. Despre această ciocnire nu ni se vorbește decât în unele diplome de răsplătire acordate de regele Ungariei celui care a condus pe biruitori. Voevodatul lui Litovoiu cuprindea, cum se vede din actul regal dela 1241 (1), și țara Hațegului. Ca motiv al războiului pornit contra lui se pomenește neplata sumei de argint pe care acelaș act o arată ca fiind datoria lui încă dela început. Aceasta n'ajunge de sigur.

A fost o încercare din partea Ungariei contra părților oltene, cari-și păstrasera neatârarea de dânsa? Nu credem. Ori o luptă a Ungurilor pentru a-și însuși Hațegul, unde cu adevărat găsim la 1276 un «conte», ceea ce înseamnă un Voevod al regelui, pe Petru, după luptă (2)?

Starea regatului nu era însă, în acel moment, așa încât să îndreptățească o astfel de ofensivă. Ardealul se află în plină revoltă, la care se împărtășiau și Sașii; biserica episcopală din Alba-Iulia arse (3). Maramurașul, «partea dintre Tisa și Ardeal», era în plină răscoală, ca și Zipsul, sub un Lorand fiul lui «March» sau «Mark» și sub un Ban «Gylnich» (4). Un Dorman unit cu Bulgarii se luptă pentru neatârare, de bună seamă în părțile Severinului (5). Zilele când, așezat în cetatea ardeleană, Ștefan cel Tânăr, cârmuitor autonom al Ungariei răsăritene, se ajută cu puterile românești de dincoace ca să se lupte de două ori, până la Plevna, cu Bulgarii cari prădasera în părțile Severinului (6), trecuseră.

E sigur, pe de altă parte, că Litovoiu nu atacase părți supuse regelui în Ardeal, dincolo de Hațegul său. Diplomele din 1285 spun lămurit că e vorba de «o parte a regatului nostru dincolo (*ultra*) de Alpi», de Carpați. A fost deci o luptă pentru părțile severinene,

(1) Zimmerman-Werner, *Urkundenbuch*, I, p. 74.

(2) Hurmuzaki, I, p. 410, no. CCCXXIX. El trebuie să fie contele Petru fiul lui «Dorogh», care avuse, înainte de năvălirea Tatarilor, moșie la Székelyhid, Podul Secuiului, pe care i-o luară contele Paul, probabil acela care era atunci Ban al Severinului — luptă și la Vidin — și care ne apare ca Român, căci are ca fii pe contele Ștefan, pe Gherghin («Gereg») și pe Nicolae Voevod (cefește *ibid.*, p. 413, no. CCCXXXIV: «Nicolauum scilicet Voevodam», iar nu «Nicolauum scilicet, Vaenodam»). Aș admite și identitatea lui cu acel conte Petru, zis «Pirus», căruia Lorand îi dă o parte dintr'o moșie a sa la 1288 (*ibid.*, pp. 483-4, no. CCCLXXXIX).

(3) *Ibid.*, p. 412, no. CCCXXII.

(4) *Ibid.*, p. 454, «Bana», nu «Bana». Fratele lui Lorand, Grigore, fu decapitat.

(5) *Ibid.*, p. 455.

(6) *Ibid.*, p. 348.

o tendință de întregire a Olteniei românești. Litovoiu fu prins de un magistru Gheorghe fiul lui Simon, vestit ostaș, care avea și un frate cu numele de «Boxa» (Bocșa) și căpătă moșii în părțile Bistrei, Toplei, Crișului, Lăpușului, fiind el însuș din regiunile, curat românești, ale Târnavelor. Voevodul pieri în luptă; dintre frații lui, Bărbat — cf. Râul-lui-Bărbat, în părțile hățegane — fu prins și se răscumpără cu mulți bani, având deci o țară întinsă. Apoi acesta se întoarse la frații și la domnia sa. Hațegul fu luat, dar de moștenirea lui Litovoiu nu se atinse regele (1). Așa fiind, am crede mai curând că avem a face cu simpla ispravă fericită a unei cete năvălitoare, și anume *în părțile hățegane, fără a se trece munții*, fără a se face o adevărată expediție, care, fiind biruitoare, ar fi avut alte urmări pentru Voevodatul Jiurilor (2).

În curând și acest Voevodat, ca și acel din Argeș, eră al dinastiei, mai puternice, a lui Seneslav de dincoace de Olt, care va fi stăpânit, mai de mult, și acel județ al Vâlciei, numit așa după un vechiu jude Vâlcea, ce nu aparținuse posesiunilor lui Litovoiu.

Angevinii așezați în Ungaria la începutul veacului al XIV-lea, hrăniți de mari speranțe și dornici de strălucite isprăvi cavaleriești după moda franceză, încercară însă de fapt, după o înfrângere de către Sârbi a lui Vodă Basarab din Argeș, care apăruse neatâr-narea Țarului înrudit al Bulgariei, o mare luptă de supunere a «Transalpinei». E expediția din 1330 a lui Carol-Robert. Eră vorba de o cucerire și se aducea un pretendent (3).

Fiind cea dintâi trecere a Carpaților contra noastră, ne oprim mai mult asupra ei.

Încă înainte de 1324 Severinul nu mai eră al regelui, care pierdù, un moment, și Mehadia, pe care o luase pentru sine însuș un Ioan fiul Banului Tudor, Român din aceste părți. Trebuie o

(1) *Ibid.*, p. 454 și urm. Și numele de Litovoiu aici se întâmpină. Adăugim la alte mențiuni (și balcanice) aceea a lui Litovoiu de Clopotiva, în părțile Hațegului, la sfârșitul veacului al XIV-lea (Iacob Radu, *Istoria vicariatului greco-catolic al Hațegului*, Lugoj 1913, p. 184: «Lithinoya» «Lithivoya»). — Cf. Iorga, *Geschichte des rumänischen Volkes*, I, pp. 144—5.

(2) Semnalăm și oarecare lipsă — dela 1289 la 1291, apoi, îndată după aceasta, până la 1330 — a Banului de Severin. Și la o dată și la alta, apare Laurențiu, dintr'un neam românesc și el.

(3) *Istoria armatei*, I, pp. 84—5.

expediție anume a lui Carol-Robert pentru a recâștigă măcar această cetate. Și, în diploma care vorbește de aceste lucruri, se semnalează negociații cu Basarab, Domnul Țerii-Românești (1). Și s'ar putea pune în legătură acest fapt cu încercarea, contemporană, a lui «Moise fiul lui Moise» de a «ocupă Ardealul», până ce și «oștile regale fură bătute lângă Ciceu» (2). Moise, fiul unui mare demnitar ardelean omonim, fusese în 1311 Mare-Păharnic al Ungariei și comite de Bistrița (3).

La 1330 cronica Ungariei pune întâiu cucerirea Severinului, unde se așează ca Ban prententul Dionisie și apoi o expediție către capitala Voevodului, probabil încă Argeș, și *adecă nu Curtea din vale, ci cetatea, din munte*. Unii cred — cum par a spune și izvoarele — că s'ar fi făcut drumul dela Severin la această altă cetate, dealungul Olteniei și cu trecerea Oltului (4). Măntinem părerea exprimată în *Istoria Armatei* (5), că *expediția asupra Argeșului e deosebită de aceea care s'a făcut, cu alte trupe, asupra Severinului*. Neputându-se trece prin massivul argeșean, se va fi întrebuițat pentru întâiaș dată trecătoarea largă a Branului. Dar, dacă izbânda dela Severin aduse cucerirea tuturor județelor oltene, nu s'ar fi putut ca expediția să plece de aici? «Printre munți și păduri» e intrarea, spun însă izvoarele narrative ungurești. Deci expediția contra Severinului ni se pare și acum a fi mai târzie: Dionisie, mângâiat cu Banatul oltean, nu apare, de altfel, aici decât în 1335 (6).

Eră vorba «să se scoată de barbă din bârlogul său ciobanul valah». El ar fi făcut oferte de supunere, și de aceea s'ar fi retras regele. Așa spuneă el Papei: că a pornit asupra Tătarilor, că a câștigat un triumf glorios, «înainte de a fi jertfa trădării» (7). Amintim însă că el voia dela început, cum spune cronica ungurească, în toate versiunile ei, înlocuirea Domnului printr'un simplu vasal. Și aceeaș cronică adaugă că regele a flămânzit în acele pustiuri și a pierdut

(1) Hunfalvy, *Az Oláhok története*, I, p. 431, citată întâiu la Drăgălina, *Din istoria Banatului Severin*, Caransebeș, I, pp. 35—6.

(2) Hurmuzaki, I, pp. 589—90, no. CCCLXV.

(3) Zimmernmann-Werner, *Urkundenbuch*, I, p. 300, no. 326. Pentru cedarea Ciceului, ținut pentru «fiii Voevodului Ladislau», către rege în 1321, Șincai, I, p. 475 și urm.

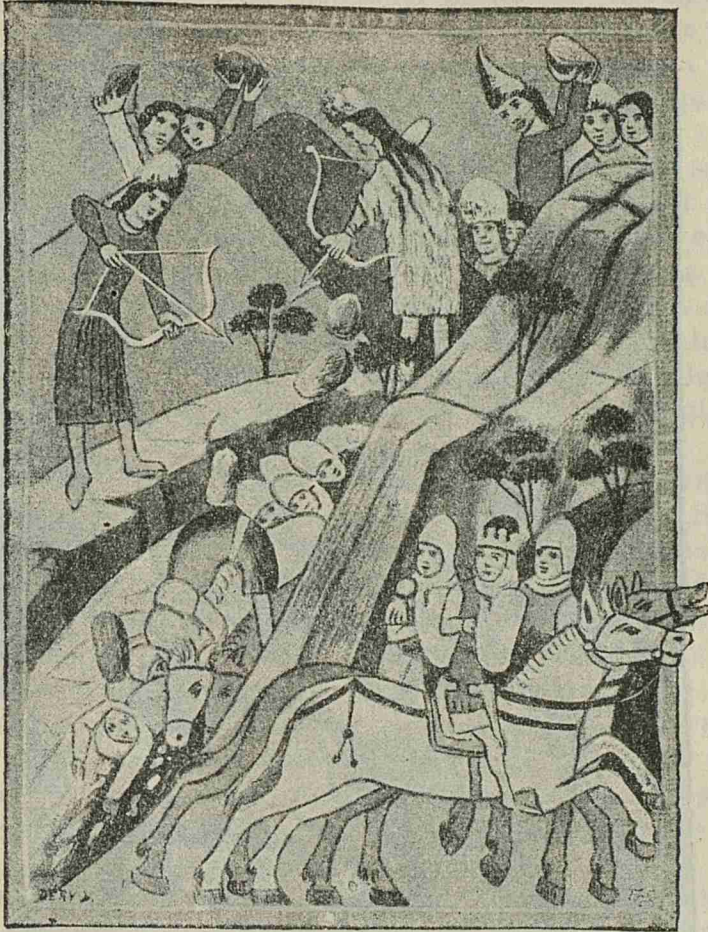
(4) Drăgălina, *o. c.*, după Xenopol, *Istoria Românilor*, II, p. 78 și urm. D-sa îl face, pe baza unei mărturii, din al XVI-lea veac, a lui Strykowski, să ajungă până la Gherghița, unde ar fi fost învins.

(5) Vălenii-de-Munte, I, 1910, p. 85.

(6) Hurmuzaki, I, p. 633, No. DVII.

(7) *Ibid.*, I, p. 617. Cf. și pp. 615—6.

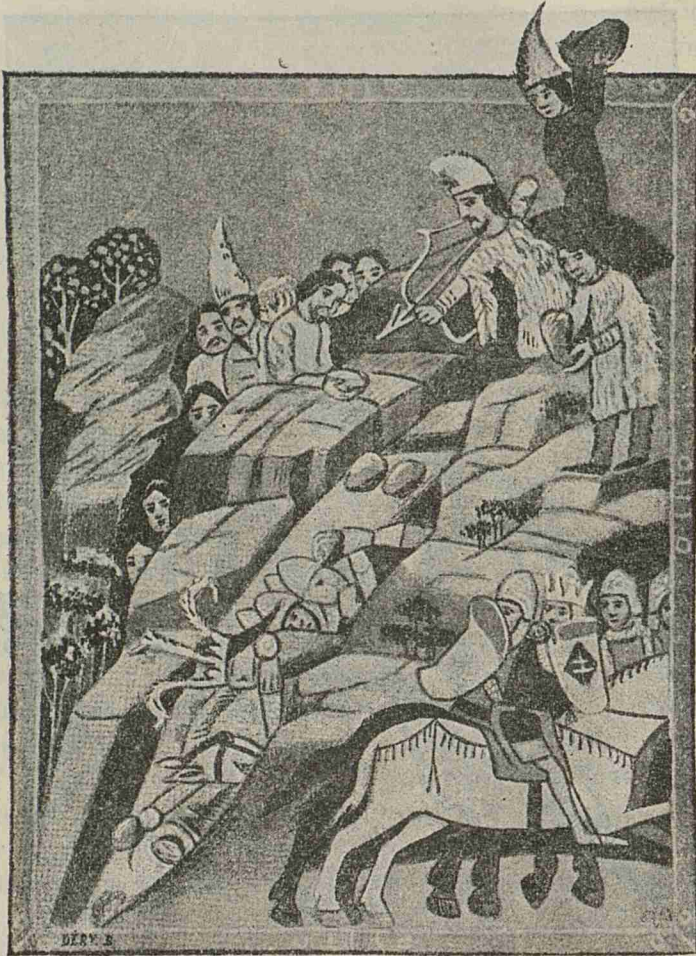
calea. De aceea, el face oferte, pe cari «ciobanul» se face a le primi. La întors însă, Carol-Robert cade «într'un loc păduros», «strâns și întunecat» (*condenso et obscuro*), pe un «drum șerpuitor»

între prăpăstii, și tăiat, la ieșirea mai lesnicioasă, cu tranșee («indagines») (1). Martorul ocular compară capcana cu «o corabie străntă». Între 9 și 12 Noembrie aici oastea a fost distrusă cu săgeți și cu bolovani rostogoliți. Ieșirea eră cu neputință: dușmanii se clătinău «ca pruncii în leagăn» sau «ca papura lacului». Coborându-se în adânc,

(1) Cf. și în diplomele regale: «indaginum densitate» (*ibid.*, p. 623, no. ccccxcvii), «do-
ci indaginibus firmis stipati» (p. 633).

Românii tocară în cap cu «măciucile de lemn» pe învinși. Prada fu imensă, numărul celor ce pieriră foarte mare și calitatea lor deosebită: regele însuși își pierdă pecetea (1).

Miniaturi contemporane ni-au păstrat din fericire înfățișarea luptelor. Ostașii lui Basarab sunt simpli țărani, cu lungi căciuli de oaie, cu sumanul pe umeri, cu ițarii strânși pe picior. Trag cu arcele, și pletele negre lungi, despărțite în șuvițe, flutură în vânt (2).

(1) Iorga, *Istoria armatei*, I, p. 84—7. Cf. Hurmuzaki, I, pp. 625, 627, no. cccxcix; pp. 629, 632, 633, 636, 638, no. dx.

(2) După *Chronicon pictum*, în *Istoria jubilară a Ungariei*, II, p. 103 și 104.

Ca loc al luptei am dat Posada, singurul cazan de munte ca acesta pe drumul ce duce dela Câmpulung la Bran: aici, de altminterea, erau să fie zdrobite, exact așa, peste puțin timp, alte oști, ale regelui unguresc Sigismund. *O întoarcere* a regelui ungur tot pe calea Banatului oltean e cu neputință de admis: de sigur că din preajma Argeșului el căută un drum larg, cel mai sigur și cel mai scurt, către țerile sale. Că apoi el s'a dus la Timișoara nu dovedește nimic: din această localitate el făcuse a doua capitală a sa.

A doua năvălire ungurească se petrece sub Vladislav sau Vlaicu, nepotul de fiu al lui Basarab, în 1369. Ostașii munteni ocupaseră Vidinul, cucerit de regele Ludovic, pentru a face din el capitala unui nou Banat. Severinul ajunsese de câțva timp iarăș în stăpânirea Românilor (1), și se vor da acuma lupte în contra Românilor înarmați cu arce, de Ungurii lui Nicolae de Gara, pentru recăstigi-garea orașului. Până atunci însă eră închisă această cale, care, de altfel, nu duceà la reședințele obișnuite ale dușmanului, Argeșul, Câmpulungul.

Se încearcă deci, pentru năvălirea în țară, *pasurile din Secuime*. Pe aici, pe la Buzău, trece Voevodul ardelean Nicolae. Se coboară până la linia Ialomiței. La vadul ei, pe lângă greutatea locurilor, năvălitorii întâmpină măsuri de apărare din partea Românilor. Dela început chiar «fortărețe» și șanțuri făcute de dânșii. Dușmanul înaintează totuș: spre Târgoviște, de sigur. Mai jos, dar tot într'o regiune de «păduri și munți, pe la Finta, credem, unde întâlnim o împotrivire contra Turcilor poate și la 1433, apoi contra Moldovenilor la 1653, o a doua linie de apărare e organizată. Și aici s'au făcut tranșee (*indagines*), întărite cu «impletiture de spini». La un pas îngust, în apropierea căruia erau «locuri lutoase și băltoase», închise și acestea cu șanț, din toate părțile se aruncă țărani, pe când Dragomir «părcălabul de Curte», Vornicul lui Vlaicu, atacă în fruntea ostașilor. Oastea regală fu cu totul zdrobită, pierind

(1) După listele lui Pesty Frigyes (și la Drăgălina sfârșitul volumului II), Bani de Severin, după Dionisie, zis Széchy, de Losonez ar fi, numai la 1342, fiii săi Ștefan și Nicolae, cari merg cu regele Ludovic în expediția napoleitană, fără a se dovedi că erau *Bani de fapt*, și nu că păstrau numai drepturi de moștenire. Suspecți mai par și Dionisie Bubek (1356—9) și Ladislau Koroghy, împreună cu Konya Szecsényi (1364—5), din aceeaș listă. V. și D. Onciul, în *Convorbirile literare*, anul 1902, p. 48 și urm. Doar Bani de Severin apar și în 1390—5, când știm că Mircea aveà Banatul. E cu putință și o de-dublare a Banatului, o parte rămâind Ungurilor, dar cetatea fiind acum domnească.

însuși Vicevoevodul și, împreună cu el, castelanul de Cetatea-de-Baltă (1).

La împăcare Severinul fu restituit Românilor, unde Banul ungar—Ioan Treutul—apare numai la 1376, către sfârșitul Domniei lui Vladislav, și aceștia-l vor fi întărit. În schimb, *ca rezultat a două ofensive, absolut nenorocite, terminate prin totala distrugere a oștilor de invazie*, Ludovic e silit a clădi la Turnu-Roșu cetatea Landskrone, iar la Bran cetatea Törzburg (2). Brașovenii se îndatoriau la 1377 să taie pădurea «în lung și în lat», să scoată rădăcinile, să aplaneze terenul, să dea lemnul, piatra și cimentul, adăogând și meșteri din mijlocul lor (1). Astfel nădăjduia regele ca «Țara-Românească să ajungă în mâinile lui (3)». Dar, spune Șincai, «au murit cu nădejdea, ca și ceilalți Crai ungurești (4)».

În schimb, Dan, al doilea urmaș al lui Vlaicu, despoiat de Severin, intră în Banat cu o puternică oștire (5) și-și întregeste stăpânirea în această regiune.

Știm apoi și lupte ale aceluiaș rege pentru recăpătarea Moldovei. Ele par a nu fi avut însă nici o însemnătate. Oricum, nu împiedecară câtuș de puțin «provincia» despărțită a «Voevodului rebel» Bogdan de a se întinde răpede și până la Nistru și Mare.

Politica de invazie, de tendințe cuceritoare a Ungurilor ține cât și era celor doi Angevini. Ea nu dă decât două dezaastre.

Luptele interne dintre Dan și fratele său Mircea par să fi îngăduit Ungurilor a se așeza din nou în Severin, unde stau până la 1390 (6). Dar nici o încercare de stăpânire, nici o revendicație de posesiune nu se mai pomenește dincoace de Carpați. *Din potrivă, începe vremea luptelor comune contra Turcilor*, și, dacă trupe ungurești intră în Țara-Românească, ele au misiune de a da ajutor Domnilor ce se străduesc pentru ocrotirea creștinătății.

(1) După acelaș izvor unguresc, *Istoria armatei*, I, pp. 88—9.

(2) V. și Iorga, *Istoria Comerțului*, I, Vălenii-de-Munte, 1915, pp. 54—5.

(3) Zimmermann-Werner-Müller, II, pp. 479—81, no. 1085.

(4) I, p. 548.

(5) Iorga, *Istoria Românilor din Ardeal și Ungaria până la mișcarea lui Horia*, București, 1915, p. 84 Cf. Drăgălina, *o. c.*, pp. 46—7 (după Pesty).

(6) Listele lui Pesty, citate, și la Drăgălina, *l. c.*

II.

Astfel la 1395, după ce Mircea, bătut la Rovine, urmărit până la Argeș, de avangarda otomană, trecuse la Brașov pentru a cere ajutor, se trimit cete ardelenene cu comandanți cunoscători, Ștefan de Losoncz, fost Ban de Severin, înainte ca să se fi dat cetatea în mâinile Domnului muntean, și Ștefan Bebek, fiul poate al celui Dionisie care și el purtase acest titlu severinean (1). Mircea le făcù lor și altora toate înlesnirile de trecere prin părțile cari ascultau de dânsul. Și tot așa făcù și cu însuș regele Sigismund, care, pe linia Oltului, ajunse la Turnu, «Nicopolul cel Mic», ocupat de Turci (2). «Craiu» străbătù muntele prin Brașov și Bran, unde erà la sfârșitul lui Iunie 1395—*al treilea rege ungar care călcà pe pământ românesc*—, iar la 6 Iulie el dădea un act de lângă «satul ce se zice Câmpulung» (3). Pentru un prieten pasul nu mai erà periculos, și cetatea Branului păzea trecătoarea.

Dar, la întoarcere, Domnul pus de Turci în locul lui Mircea, Vlad Vodă, pregăti regelui o lovitură ca aceea care în 1330 îi reușise înaintașului său Basarab. Scenele dela Posada se repetară, și Sigismund nu uită această lovitură (4). Indată ce erà deci un dușman în Țara-Românească, oștile Ungariei nu puteau ieși fără a-și plăti tributul de jertfe în muntele fatal. Documente regale descriu lupta. Întâlnim «pe vârfurile munților, ziși obișnuit Posada (*cacumina ulgo Pozzata dicta*) «tranșee strănse» (*indagines stricti*) și «poteci bătute cu trestie multă» (*semitis non modica arundine compressis*), iar în jur, «din păduri dese și întunecate», din «peșteri și găurile munților», «mulțimea de Valahi cu săgeți otrăvite și înveninate». Pierderile Ungurilor fură foarte mari, și abiă putù să scape vitejia lui Nicolae de Gara persoana regelui.

Carpații mai puseseră în cursul anului precedent, 1394, o piedică însemnată ambiției lui Sigismund. El se hotărise, la sfârșitul celui an, să atace pe Domnul Moldovei Ștefan, «al Valahiei celei mici»,

(1) Hurmuzaki, XV, pp. 1821—2, no. II.

(2) *Chilia și Cetatea albă*, p. 66. Data trebuie îndreptată cum se arată mai jos, în text.

(3) Zimmermann-Werner-Müller, III, pp. 152—3.

(4) Hurmuzaki, I², pp. 394 și urm., 456 și urm., 475 și urm. Atacul a fost atribuit mai târziu (1408) lui Mircea însuș.

«minoris Volachiae» (1), care se dăduse de partea cumnatului și rivalului său Vladislav, regele Poloniei. Atacul țintea spre însuș «sălașul sau casa de reședință» (*circa larem seu domum propriae residentiae*) a lui Ștefan, deci Hârlăul. Pare că nu se luă calea peste muntele Suhardului, pe unde trecuseră și descălecătorii țerii, cu o jumătate de veac în urmă, ci pe la Brașov, deci pe la Oituz, căci darurile se împart larg orașului și nobililor vecini (2); în Septembrie 1394, regele se află lângă râul «Nyaragh» în cursul expediției sale (3), iar în primăvara următoare-l găsim la Brașov, poate fără să se fi întors la reședința sa. Moldovenii se împotrivesc cu înviersunare, și un act al regelui înseamnă iarăși că pe lângă greutatețile muntelui erau și «întăriturile dese», *indagines densae*, ale apărătorilor. Trebui ca Ștefan de Kanisza, cu Secuii, să-și rupă drum pentru ca însuș regele și arhiepiscopul Ioan să poată trece. Voevodul dădă scrisori de jurământ cu făgăduială de daruri în bani, din timp în timp, dar expediția lui Sigismund nu-l scoase din Domnie, și încă mai puțin fu în stare a face din Moldova o provincie a Ungariei (4).

Pe când Sigismund pierde la Nicopol, în Septembrie 1396, marea luptă a creștinătății contra Turcilor, se făcù în acest an *a patra năvălire ungurească în Muntenia*, contra lui Vlad, Domnul Turcilor. Ea eră de nevoie pentru ca trupele ardeleni să alerge la Dunăre în ajutorul regelui. Privilegiul pentru Voevodul Ardealului Stibor nu ne spune care e «acealaltă cale» (*reliqua via*) pe care a venit acesta asupra Domnului dușman : undevă s'a dat o luptă, Vlad însuș ieși împotriva comandantului dușman : un duel de vitejie, din care ieși rănit. Ardelenii trecură spre Nicopol, pentru a luă parte la înfrângerea și la fuga creștinilor. Dar Vlad rămăsese : o nouă expediție a lui Stibor îl strănse în cetatea Dâmboviței, la București, și-l păzi—cum mai târziu Ștefan cel Mare va păzi pe Radu cel Frumos, care totuș putu fugi—pană la capitulare, «cu soția și familia întreagă» (5).

Ar fi succese foarte mari. De fapt, Stibor a trecut în 1396, Vlad a fost rănit și, la 1397, închis în cetatea sa de Scaun (Mircea stătea însă mai mult în Argeș), prins și adus în fața lui Sigismund. Dar

(1) Zimmermann-Werner-Müller, III, p. 118.

(2) *Ibid.*, pp. 118, 133, 161, 176.

(3) *Ibid.*, pp. 107-8, no. 1330.

(4) Hurmuzaki, I, pp. 383, 412.

(5) *Ibid.*, XV, pp. 1824-5.

actul de donație nu spune un lucru, care *acesta* e cel de căpetenie. Aici e numai povestea ajutorului dat de Voievodul ardelean lui Mircea, *care-și recâștigă astfel Domnia* (1). În asemenea împrejurări, alături de stăpânul legiuit al țerii, se putură căpăta în 1396-7, ca și în 1395, de către Unguri biruințe cari altfel erau — dovadă dezastrea trecute — imposibile. De sigur și data aceasta tot Branul a fost trecătoare.

De aici înainte nimic nu turbură legăturile dintre Mircea și vecinul său ungar, cu care, în Noemvrie 1406, se întâlnește solemn la Severin (2). Eră acum, nu *Ban* de Severin, ca Vlaicu, înaintașul său, deci *demnitar al Coroanei Ungariei*, ci «domn al Banatului de Severin» — în acte latine ulterioare însă: «comes», niciodată «Banus» — și, iarăș, el nu eră în situația înaintașului de a vorbi de «grația» regelui prin care stăpânește unele teritorii ale sale, și nici de a invocă pe sfinții tutelari ai Coroanei ungurești. Din actul dat în mănăstirea Tismana, la 23 Noemvrie, însemnând cu mândrie și scopul călătoriei sale, care e «a se întâlni cu Craiul în Severin», se vede că «județul Jiiului», unde așezase ca «județ» pe jupânul Bratul, eră deosebit de acel Banat (3). Și vom atrage atenția asupra altui fapt: pe când Ardealul eră incredințat unei rude a Domnilor munteni, Ioan de Dobăca, Dobăcescul, se creă, dându-i-se și veniturile ocnelor ardelene, un nou comitat, de Timișoara, pentru condotierul italian Pippo Spano, care se întâmpină în această calitate la 1406 (4). Acest comitat se păstrează și mai departe, în tot cursul domniei lui Mircea, și el pare să arăte că, renunțându-se de fapt, la Severin — deși «demnitatea Banatului» se arată în acte ca «vacantă», — se întemeiă o altă putere defensivă la acest hotar al regatului, precum înainte de aceasta, sub Ludovic, Banatul de Vidin părea chemat să îndeplinească această funcțiune militară.

Pe de altă parte, în Bran, unde Ludovic își pusese «briganzii», balistarii englezi (5), Mircea și Mihail izbutiseră a-și introduce cu voia

(1) El ajunse *astfel* la Nicopol și, întors în țară, chemă pe Stibor pentru a isprăvi cu Vlad.

(2) După Pesty (la Drăgălina, *l. c.*, p. 55) Mircea ar fi ajutat răscoala ardeleană a lui Ștefan Laczkovics.

(3) Venelin, Влахобългарска грамота, pp. 22—3; traducere în Hasdeu, *Archiva istorică*, I, p. 97.

(4) Zimmermann-Werner-Müller, III, p. 414, no. 1572. Pippo își pune Italieni de-ai lui în Ardeal, ca Pero, cămăraș de Turda; *ibid.*, p. 522, no. 1673; p. 537, no. 1686.

(5) Cronica Ungariei citată mai sus.

lui Sigismund, se pare, pârcălabii, și numai după moartea Voevodului, în 1419, eră vorba ca ostașii lui Mihail, contele Secuilor, să inlocească pe ai Țerii-Românești (1).

Dacă lui Mihail, fiul, coregentul și, dela 1418, urmașul lui Mircea, i se luă Branul în anul următor după începerea Domniei sale ca singur stăpânitor, Severinul rămâne tot al Țerii-Românești. Dar o luptă internă, o intervenție turcească dau iarăș prilej, în 1420, la o năvălire unguească, — *a șasea*.

Dan, vărul lui Mihail, intrase în țară cu un puternic ajutor turcesc. Se trimete atunci, într'un moment când regele însuș aveă altecvă de lucru, în alte părți, acel Voevod ardelean care fusese mult timp Ban de Severin și care, la 1395, intrase cel dintâiu în Țara-Românească pentru a da ajutor lui Mircea contra altui «Domn dela Turci», Vlad. Ștefan de Losoncz eră pe cale la 24 Iulie 1420; la-gărul său eră lângă Sebeș (2), ceea ce pare a însemnă Caransebeșul bănățean. Prin aceste părți se va fi dat și lupta: pieriră și Mihail și Voevodul Ardealului (3). Turcii trecură atunci, după fugari, pasul Branului și prădară împrejurimile Brașovului și alte sate de hotar: Hârmanul, Simpietru, Bodul, Cisdădia, Ghimbavul și Vâlcanul (4), cum făcuseră înaintașii lor după lupta dela Rovine și cucerirea Argeșului, la sfârșitul anului 1394.

Acest Dan, care birui pe Turci în 1423 (5), eră să ajungă însă auxiliarul de căpetenie al lui Pippo de Ozora contra Turcilor, cuceritorul Silistrei și altor cetăți turcești de pe malul drept al Dunării. Atacat la rândul său de Turci, cari aduc pe Radu Vodă Pleșuvul, și el trebuie să se îndrepte către Sigismund, care, data aceasta, vine singur, în 1427. *E a șaptea năvălire unguească la noi*.

O provoacă iarăș discordia lăuntrică și lupta contra Turcilor, și, deoarece acum aliatul regelui e cel mai destoinic dintre cei doi cari-și smulg coroana munteană, drumul prin Carpați e tot așa de

(1) Hurmuzaki, XV, pp. 10—1, no. IX. La 1398 nu se vede să fi fost încă Români; dacă la 1406 unele din satele domeniul Branului, Zărneștii d. p., sunt arătate ca despărțite de cetate (Zimmermann-Werner-Müller, III, p. 404, 406), aceasta se întâmplase încă din 1359, pentru o donație (v. p. 406, titlul la no. 1565). Dar la 1412 regele mîrturisește că Branul «*se află în mâni străine*» («castrum praenominatum in manibus ex. stat. alienis»); *ibid.*, p. 554.

(2) Katona, *Historica critica*, la acest an, p. 360.

(3) Thurocz, în Schwandtner, p. 290. Cf. *Studii și documente*, III, p. IX.

(4) Hurmuzaki, XV, pp. 11—2, n-rele XII—IV.

(5) «1423, 26 februarii, hoc die Dan hostiliter mactavit Turcos: fere 36 milia interfecit viriliter prosternendo»; *Kalender-Chronik*, în *Quellen der Stadt Brassó*, IV, p. 291.

liniștit ca în 1395. Prin largul pas al Branului, Craiul, care eră de Crăciun la Brașov (1), se coboară la Câmpulung, unde dă mai multe acte în luna lui Aprilie (2). Din acestea se vede că încă din iarnă s'au dat lupte în Carpați, de Ioan Baul de Macsó, care aduse cele dintâi cete în sprijinul lui Dan; cu ajutorul acestuia, se câștigă stăpânirea trecătorilor (3). Apariția regelui pare a se fi făcut după luptele hotăritoare, când Radu fu pus pe fugă; el plecă îndată după ce pătrunsese mai adânc în țară, trupele sale ajungând până la Dunăre, unde fortifică Giurgiul, deși el rămase la hotar până în Iulie, avându-și lagărul lângă Râșnov (4). Totuș Radu nu eră cu totul înlăturat, și el va apărea încă până la 1427.

Dar cel mai tare din doi eră tot Dan, pe care-l vedem stăpânind, de fapt, și la Severin (5). Până la sfârșitul carierei sale de neconținute lupte regele îl lăasă singur. Ba Sigismund voiă să așeze la Severin încă din 1428 (6) pe Cavalerii Teutoni, al căror Maiestru, Klaus de Redwitz, se și întâlnește aici încă dela 1428, trei ani înainte de moartea lui Dan, dându-li-se lor acel venit al ocnelor ardelene care fusese al lui Pippo, mort acuma (7).

A doua zi după moartea lui Sigismund, Turcii — cari, nu numai în 1394, ci și în 1432 pătrunseseră prin părțile Brașovului (8) — fac, la 1438, sub conducerea Sultanului Murad însuș, *cea dintâi trecere a Carpaților spre Ungaria în stil mare*. Ea se săvârșește cu cea mai mare înlesnire, Domnul muntean, Vlad Dracul, arătând pasurile (9), deși Ardealul fusese lăsat în seama lui de regele Albert, ocupat aiurea, în Boemia (10). Voevodul ardelean, alt Ștefan

(1) Hurmuzaki, I², pp. 535—6, no. CCCCXLVIII.

(2) V. *Acte și fragmente*, III, p. 81-2 și p. 81 nota 1, unde lista celorlalte, la care adăugim actul din 4 Aprilie 1421 publicat de d-l Veress Endre în «Anuarul societății istorice din Deva», *A hunyadmegyei... társulat Évkönyve*, pe 1896—8, Deva 1898, pp. 110—1: «Datum in Hozzywmezew partium nostrarum transalpinarum, in festo beati Ambrosii episcopi et confessoris».

(3) Hurmuzaki, I², p. 548. Cf. pp. 540, 542, 544—7.

(4) *Ibid.*, p. 549, no. CCCCLVIII.

(5) Bogdan, *Relațiile Terii-Românești cu Brașovul*, I, p. 28, no. XIII. v. alte izvoare în *Chilia și Cetatea-Albă*, p. 85, nota 4. Cf. Fessler, *Geschichte von Ungarn*, II, p. 373—4.

(6) Hurmuzaki, I², p. 553, no. CCCCLXIII.

(7) *Chilia și Cetatea-Albă*, pp. 86—7.

(8) *Studii și documente*, III, pp. x—xi, nota 8.

(9) V. povestirea locuitorului din Sas-Sebeș, *Acte și fragmente*, III, pp. 8—10.

(10) Hurmuzaki, XV, p. 25, no. XXXIX.

de Losoncz, nu putu să strângă nici o oștire vrednică de luptă (1). Țara fu prădată *fără nici o împotrivire*.

În legătură cu aceleași lupte împotriva Turcilor, Ioan Hunyadi, apărătorul român al Ungariei, avu ciocniri cu o oștire lângă Severin, unde el înlocuise pe Teutoni, ca și în munții Țerii-Românești. Când Mezet-beg veni împotriva lui, la 1442, el luă drumul pe la Poarta de Fier a Ardealului; totuș Turcii încercară a trece și prin pasurile oltene, la noi. Ei fură zdrobiți însă de Vlad Dracul, care sări asupra lor «prin munții înalți și nestrăbătuți, ce-i slujiau de cetate (2). *E a opta încercare de a forță din sus pasurile Carpaților noștri*. A doua expediție turcească, a lui Șehabedin, beglerbegul Rumeliei, vine pe la noi și trece ușor în Ardeal — *a doua mare expediție ce se face dela noi în sus* —, dar, la întors, se pare — *a noua năvălire venită din Ardeal* —, Turcii sunt distruși la izvoarele Ialomiței, de puterile unite ale lui Vlad și ale lui Hunyadi (Septemvrie) (3).

După lupta dela Varna în 1444, cruciații vin pe Dunăre (1445), și Hunyadi aleargă să-i întâmpine, întâlnindu-se cu ei la vărsarea Oltului. Bine primită de un aliat, Vlad, această *a zecea năvălire* se faceă fără vreo greutate (4). Ea urmase calea expedițiilor din 1394 și 1427 ale lui Sigismund.

Pe ce cale a intrat Hunyadi apoi, în iarna anului 1446, — *a unsprezecea năvălire* —, pentru a sfârșimă stăpânirea lui Vlad Vodă, care nu i se mai arată prieten? Așa de puține sunt știrile, încât nu putem preciză. E sigur însă că aduceă un pretendent dintre «Dănești», că un partid muntean îl susțineă, că el se folosi de o luptă civilă pentru a-și nimici dușmanul. Altfel succesul acestei lovituri se explică în acelaș fel în care se explică succesul «descălătorii împărătești» din 1427 (5).

Peste vreo zece ani, în 1459 și 1460, fiul lui Vlad Dracul, Țepeș, întră el în Ardeal pentru a pedepsi pe aceia cari-i adăpostiau rivalii. Eră atunci un rege nou, Matiaș, fiul lui Hunyadi. Dar fiii dușmanilor din 1446 nu se întâlniră față în față. Ca și în 1438, Ardealul eră lăsat fără apărare, și pentru acelaș motiv:

(1) Fessler, *o. c.*, II, p. 442, care citează și analele din Mölk, în Pez, *Thesaurus*, I, p. 257, și Eder, *Observationes*, p. 103.

(2) *Studii și Documente*, III, pp. xv—vi.

(3) *Ibid.*, pp. xvi—vii.

(4) *Ibid.* p. xxvi.

(5) *Ibid.* pp. xxvii—ix.

regele Ungariei avea prea multe interese divergente ca să poată alerga în ajutorul Ardealului, atunci când Ardealul avea nevoie de dânsul. Vlad putu să prade în voie, atât părțile sibiene ale Amlașului, cu târgul Tălmaciului, cât și ale Făgărașului (Șercaia, Mica) și împrejurimile Brașovului, Codlea între altele, arzând și, în marginea orașului, biserica Sfântului Vartolomeiu (1). Nici la Turnu-Roșu, nici la Bran el nu află, în cetățile de odinioară, nici o piedecă. Cu dreptate putea să spuie Țepeș, în 1462, Sultanului Mohammed al II-lea, care-l biruise, fără a-l putea izgoni: „*Imi e cunoscută toată țara Ardealului și toată Țara Ungurească, și știu starea locurilor și a lucrurilor. Dacă-i place Măriei Tale Impărătești, pot, pentru răscumpărarea păcatului meu, să-i dau în mâni toată țara Ardealului*“ (2). Și el adăugă că, având odată Ardealul, Sultanul poate supune Ungaria toată (3).

Și nu e fără legătură, credem, cu năvălirile lui Țepeș din 1459-60 aceea pe care o făcu, în Iulie 1461, la Secui Ștefan cel Mare, noul Domn al Moldovei. Acest *întâiu atac moldovenesc în Ardeal* nu întâmpină, iarăș, nici o împotrivire atunci, nici o pedeapsă pe urmă.

Deși venise în Ardeal, Matiaș Corvinul nu îndrăzni să treacă munții contra lui Mohammed. Peste cinci ani, Ardealul, înțeles cu Domnul Moldovei, încercă o răscoală, în care Sașii jucară un rol de frunte. Expediția contra acestui de-al doilea Ștefan Moldoveanul porni din Brașov. Ea urmă în toate pe cea din 1394, întrebuintând pasul Oituzului. Pentru a ne folosi de un termen actual, ea se prăbuși, într'o noapte din luna lui Decembrie 1467, în stradele înguste și întortochiate ale Băii, regele însuș fugind din adăpostul său de lângă episcopia latină cu săgeata în spinare (4). A doua expediție moldovenească fusese mai nenorocită decât cea dintâi: a fost și *cea din urmă*. Intoarcerea se făcu «pe o cale mai scurtă», cele mai multe din cetele fugare apucând deci în sus, pe valea Moldovei (5). Și călugărul contemporan înseamnă: «Și astfel rușinați se întoarseră pe altă cale, mai scurtă, și nu s'a întâmplat cum a fost voia

(1) Hurmuzaki, XV, p. 52 nota 1; p. 55 nota 1, p. 57 nota 1, p. 58 și nota 2.

(2) «Mihi nota est omnis transylvana regio et omnis Hungaria et conditiones locorum rerumque calleo. Si placuerit imperii tui Magnitudini, possum pro redemptione delicti mei totam regionem transylvanam tuis manibus tradere»; *Studii și documente*, III, p. xxxi.

(3) «Cuius possessionem adeptus, poteris omnem Hungariam Tuae potestati tradere»; *ibid.* Toată țesătura scrisorii o vădește autentică.

(4) Iorga, *Istoria lui Ștefan cel Mare*, București 1904, p. 113 și urm.

(5) Bogdan, *Cronice inedite*, pp. 38 = 51-3.

lui Dumnezeu, părintelui atotfiitorului. Căci zice: Să nu se laude înțeleptul cu înțelepciunea sa, și să nu se laude puternicul cu puterea sa, să nu se laude bogatul cu bogăția sa; iar într'alt loc zice: precum au căzut cei puternici, iar cei slabi s'au încins cu putere, tot astfel să ne gândim că biruința dela nimenea altul nu poate veni decât dela Domnul Dumnezeuul puterilor» (1).

Contra lui Basarab cel Bătrân, Domn pus de Turci, trece munții Ștefan Báthory, Voievodul Ardealului, în Octomvrie 1474. Deși avea cu el un pretendent, pe Basarab cel Tânăr, deși Ștefan atacase cetatea Teleajenului, pe care o arse, totuș cea dintâi luptă (la 5) fu o înfrângere pentru «Unguri»; numai la 20 Voievodul fu bătut, *fără* să se spuie că Ungurii aceștia —mai erau și Moldovenii—au fost ei biruitorii. Aceasta e povestea celei de-a *douăsprezecea năvăliri* ungurești, dată în două rânduri de cronică (2).

Ștefan Báthory făcù apoi, în toamna anului 1476, o nouă expediție contra lui Basarab Vodă, dar acum în folosul lui Țepeș, de mult adăpostit de rege. El intră pe la Bran și, peste puțin, luă Târgoviștea, care fu întărită, și atacă, în Noemvrie, cetatea Bucureștilor (3). Această a *treisprezecea năvălire* izbuti, dar pentru acelaș motiv pentru care izbutise năvălirea din 1397 a lui Stibor: alianța cu boierii, cu partidul unui Domn popular. Pe lângă aceasta se adăugă încă odată colaborarea Moldovenilor lui Ștefan.

Dar peste trei ani, în 1479, se putù face *fără nici o piedecă* trecerea pe la Turnu-Roșu a oștilor turcești, ale lui Ali și Ischender Mihalogli, cari fură biruite numai departe în această țară, printr'o sfortare desperată a trupelor lui Báthory, unite cu Bănățenii Românului Pavel Chenezul (4). În trecerea muntelui, *pentru a treia oară*, năvălitorii fuseseră ajutați și de Muntenii lui Vodă Țepeluș, și ei luară parte la luptă, trăgând data aceasta, nu cu arcele, ci cu puștile, după un gard de sulii întrebuițat ca parapet (5). Tot așa s'a întâmplat în 1493, când Turcii vin în Ardeal dela Turnu-Roșu (6).

(1) *Ibid.*

(2) Bogdan, *Cronice inedite*, p. 40.

(3) Hurmuzaki, XV, p. 95. Cf. *Istoria armatei*, I, pp. 163—4. Nu e sigur că Basarab s'a gândit serios la o năvălire în Ardeal pe la Oituz (*ibid.*).

(4) V. și Ursu, «Bătălia din câmpul Pâinii» (din «Revista pentru istorie, archeologie și filologie»).

(5) Iorga, *Acte și fragmente*, III, p. 102; *Notes et extraits*, V (supt presă), p. 22 și urm.

(6) *Studii și documente*, III, p. LXXIV.

III.

Răsboiul cu Moldova a încetat pentru totdeauna. Cel cu Țara Românească, rămânând în vechiul cadru al rivalității cu Turcii și al luptelor pentru Domnie, *ajunge a fi legat numai de puterile militare ale Ardealului.*

Și încă, în tot cursul discordiilor dela Munteni la începutul veacului al XVI-lea, nu întâlnim o singură intervenție militară, — cu toate poruncile și amenințările —, până în Aprilie 1522. Numai atunci stăruințele lui Radu dela Afumați, care se frământă cu Turcii, hotărăsc pe Voevodul ardelean Ioan Zápolya, un viitor rege, să facă pe ai săi a trece granița la Bran, în aceleași împrejurări ca și regele Sigismund la 1427. Pe linia Oltului, se ajunge până la Nicopol. În Octomvrie din acelaș an, Zápolya însuș se înfățișează — ca și Sigismund după luptele din iarnă ale lui Ioan de Macsó —, dar se oprește la Pitești (1). Pe urmă Radu e lăsat în sama lui, precum tot așa fusese lăsat Dan Vodă de Sigismund.

Cu aceasta, de alminterea, se mântue și invaziile ungurești în Muntenia: dacă Ștefan Mailat, mai târziu stăpânul Ardealului, iea parte la lupta dela Vișoara, în care căzu Moise Vodă, el venise numai în calitate de domn al Făgărașului și *din inițiativa sa proprie* (2).

Acuma însă, regatul Ungariei fiind distrus la Mohács de cetele lui Soliman cel Măreț (1526), începe era năvălirilor românești, după cele *patrusprezece* expediții ungurești, dintre cari nici una nu reușise decât *în funcțiune de evenimente interne românești.*

Petru Rareș le deschide pentru a smulge la dânsul, în fărâmițarea vechii Ungarii, Ținutul Bistriței, Secuimea, Țara Bârsei — unde-și face vama la Prejmer (3) —, Târnavele, prin Cetatea-de-Baltă, lăsând în sfera de influență a Muntenilor Făgărașul, Amlașul, Hațegul și părțile Inidoarei, unde Voevozii din București își țin episcopii.

1. În primăvara anului 1529 Petru intră prin Secuime, pe la Gurghiu și Ciuc: prădă acest ținut întreg, cu totul.

2. În Maiu, Vornicul moldovenesc Grozav vine tot pe la Secui, singura trecătoare militară între Moldova și Ardeal: biruința dela Feldioara asupra aderenților regelui Ferdinand (22 Iunie).

(1) *Istoria armatei*, I, p. 229 și urm.

(2) *Ibid.*, p. 254.

(3) *Istoria Românilor din Ardeal*, I, cap. «Petru Rareș», p. 141.

3. Tot odată oastea Muntenilor pătrunde pe la Turnul-Roșu, cu boierii Neagoe și Drăgan, fără nici o piedică, precum nici o piedică nu întâlnise Rareș.
4. În Septemvrie Domnul Moldovei trimete trupe pe «drumul din sus» al Sucevei sau al Bistriței Aurii, pe la Cârlibaba, pe unde intraseră o parte din Moldoveni și în primăvară — și se dau lupte pentru orașul Bistriței.
5. El însuș o ia pe «drumul din jos» (Oituz, Brețc) și asediază Brașovul până în iarnă.
6. În acelaș timp Lăudat, comandantul Muntenilor, asediază Branul. Cetatea nu fu luată, între altele și pentru că asediatorul ținea tot așa de puțin, din aceleași motive politice, ca și înaintașii săi, re-trasi în Septemvrie, să capete un rezultat real.
7. Atac muntean în 1530 : și acuma e vorba numai de trecerea unor cete fără însemnătate.
8. Ludovic Gritti, însărcinat de Sultanul Soliman cu orânduirea lucrurilor în Ungaria, drept al cărei «gubernator» se dedea, trece pe la Pitești, deci pe la Bran, în Ardeal, unde, firește, nu se putea aștepta la o împotrivire din partea vasalilor Impăratului său. Acuma cetatea Poienarilor, care în timpul silințelor lui Radu dela Afumați fusese un timp garnizonată de trupe ardelene (1), se arată ca fiind în stăpânirea, firească, a Românilor.
9. Răsculându-se Ardealul contra ambiției și cruzimilor lui Gritti, Moldovenii se fac a-i veni în ajutor, trecând prin Secuime, spre Mediaș, unde, întorcându-se contra «gubernatorului», închis în cetate, îl uciseră. Al doilea rând de oști, sub Vornicul Huru, urmaseră aceeaș cale. Intoarcerea se făcea tot prin Brețc.
10. Rareș, scos din domnie de Sultanul însuș, în 1538, o căpătă din nou la 1540, și în anul următor chiar el pătrunde în Ardeal împotriva lui Ștefan Mailat, care avea, de fapt, stăpânirea asupra țerii. Trecerea se face prin pasul, acuma clasic, al Oituzului, îndreptându-se, prin Feldioara, spre Făgăraș. Voevodul prinde pe fruntașul Ardealului și-l trimite la Poartă.
11. În acelaș timp Domnul muntean, Radu Paisie, mergea, prin Bran, să-și întâlnească vecinul sub zidurile Făgărașului, și nimeni nu-i stătă în cale.
12. În Septemvrie 1542, ca să-și recapete Cetatea-de-Baltă, Rareș trece prin Oituz și pune mâna pe acea moștenire a sa. Data

(1) Cf. *Studii și documente*, III, p. XLII, XLVII, LII, precum și Hurmuzaki, XV, tabla la: Poienari.

aceasta, se întoarce prin Bistrița, unde-și face și intrarea solemnă, dar e silit a grăbi ieșirea. Ploile mari îl fac să părăsească și tunuri. Luase acum «drumul de sus», pe la Rodna. Pentru aceste pierderi face răspunzători doi boieri, pe cari-i taie: Șeptelici și Avram Rotorupan. *Rodna eră moldovenească.*

Matricea peceții lui Pătrașcu Vodă găsită în pământul Ardealului (v. p. 93),
ghips după originalul aflător în muzeul din Cluj (Bibl. Ac. Rom.).

13. Pe «drumul din sus, oști moldovenești pătrund în ținutul Bistriței, în Iunie 1544.

14. În 1550, Ilie, fiul lui Rareș, trimete prin Oituz pe fratele său Ștefan. Ca de obicei, Secuimea nu se împotrivesc: Ștefan Vodă stă câteva zile liniștit în tabăra sa dela Brețe. Domnul însuș pare să fi venit apoi în Ardeal.

15. Mircea Ciobanul, Domnul Țerii-Românești, năvălește și el, de bună seamă pe la Bran.

16. După ce unii Secui prădaseră la graniță, Ștefan, ajuns Domn, repetă la 1552 invazia sa din 1550, înaintând până la Brașov, cu pradă mare.

17. Și Muntenii se infățișară în Țara Bârsei.

18. Alexandru Lăpușeanu, Domnul Moldovei, reclamându-și stăpânirile din Ardeal, trece în Ciuc (Ghimeș) și de aici se ridică până la Bistrița.

19. El revine în 1556, pe la Bistrița, și așează, din ordinul Turcilor, în Cluj pe regina Isabela, văduva lui Zápolya și pe fiul ei, Ioan Sigismund. Intoarcerea i se va fi făcut pe «drumul din sus».

20. Viind pe calea obișnuită, pe la Bran (il așteptau în ajun la Câmpulung), Pătrașcu Vodă, al Țerii-Românești, tatăl lui Mihaiu Viteazul, iea parte la această expediție, cu 14.000 de oameni, după cronicarul săsesc al acestor vremi. Intoarcerea se făcù pe acelaș drum.

21. Cete moldovenești trec în Noemvrie 1557, iarăș prin Bistrița.

22. Radu Clucerul aduce pe Munteni în Ardeal, pe la Turnu-Roșu, în Ianuarie 1558.

23. Alexandru Vodă trece pentru cea din urmă oară munții (1). 78

Douăzeci și trei de năvăliri, dintre cari nici una nu se mântui printr'o înfrângere, nici una nu întâmpină o adevărată rezistență în Carpați. De dincolo ne vin doar cete de pribegi cu câțivă haiduci în jurul «domnișorului» lor și ajutorul dat în 1563 lui Ștefan Tomșa ridicat asupra lui Despot,—600 de oameni,—ori ceata tânărului Ștefan Báthory, care veni în Decemvrie 1577 contra lui Ioan Potcoavă (2). 79

IV.

Astfel ajungem la epoca lui Mihaiu Viteazul.

După Călugăreni, retras în munte, el chiamă în ajutorul său pe Sigismund Báthory, principele Ardealului, un aliat cu trufase aere de suzeran. Trecerea oștirii, de vreo 20.000 de oameni, se face în liniște pe la Bran. Expediția, care cuprinde pe Mihaiu și pe Ștefan Răzvan, Domnul Moldovei, se desfășură prin Târgoviște și București spre Giurgiu, ca aceea din 1397 a lui Stibor.

(1) *Istoria armatei*, I, la aceste date.

(2) Hurmuzaki, XI, pp. XXXIV—V.

Un Italian din Toscana, bun cunoscător al artei războiului și mărtur al evenimentelor, observă că în frunte, către dușman, la cel dintâiu popas sub munte, fusese pus Mihaiu, cu pedestrașii înainte; în mijloc stătea celălalt Român, iar Sigismund în ariergardă, cu tunurile și muniția. «Nu eră», urmează el, «în această tabără (și așa a fost totdeauna) nici o ordine, ori regulă de bună disciplină, pentrucă, așezându-se fiecare după placul lui, nici nu stătea cu fața spre dușman, nici infanteria nu o acoperia cavaleria, nici nu erau osebite cvartirele, ci fiecare-și avea piețele de arme, generale și particulare; nu se lăsaseră strade, nu erau intrări și ieșiri, nici nu se vedeau cvartirele păzite cu tranșee, cu sentinele și cu corpuri de gardă; ci între călăreți stăteau amestecați infanteriști, și felurite trupe se mișcau în toate părțile. Și nu puțină piedică făceau la trecere înainte și îndărăt funiile corturilor, întinse după voia fiecăruia, unde le venia mai bine la socoteală, așa încât, ca un labirint, încurcau trecerea ziua, și încă mai mult noaptea. Steagurile și artileria, ba chiar corturile generalilor nu erau păzite de corp de gardă ori de sentinele, pe cari nu obișnuesc a le pune aiurea decât la avangardă, față de dușman. «Numele», cuvântul de ordine, — *hasna*, cum se zicea la noi (1), — e purtat din loc în loc de un trâmbițaș călare, care, mergând prin toată tabăra, cu sunet de goarnă îl comunică, fără deosebire, la oricine vrea să iasă ori să între în tabără, și nu se folosesc la altceva cu acest *nume*, având voie oricine, zi și noapte, a merge liber prin oaste. Când este să se gătească de luptă, nu sunt chemați cu sunet de tobă ori de trâmbiță, din cari instrumente au însă o mulțime, nici cu *nacchere*, ci o fac deodată, dela sine, lucru vrednic de luare aminte, nefolosindu-se măcar de trâmbițe pentru a suna zorile (2)».

Aceste critici privesc, în rândul întâiu, pe Ardelenii lui Sigismund. Din nenorocire n'avem o descriere asemănătoare a taberei lui Mihaiu, când, la 19 Octomvrie st. n. 1599, prin pasul Buzăului, sosind din Ploești, el trecu în Ardeal pentru a-l smulge uneltitoarei netrebnicii a tânărului cardinal Andreiu Báthory,—care eră pentru el «săracul popa».

Nu întâmpină în munți nici o rezistență, căci pregătirile — întru cât cardinalul credea că Mihaiu «păcurarul» (3) ar îndrăzni să dea lovitura — se vor fi făcut la Bran, pe unde se pare că nici unul din

(1) *Magazinel Istoric*, V. p. 318.

(2) Hurmuzaki, XII, p. 81.

(3) Cf. *ibid.*, III, p. 344.

cele trei corpuri de oaste românească nu trecu. Ultimul sol al lui Báthory, Pangratie Senyey, fusese primit noaptea la Ploești și plecase cu siguranța că lucrurile s'au împăcat (1). Pe de altă parte, un izvor unguresc ne spune că Mihaiu se îngrijise să nu poată fi bombardat cu trunchiuri de copaci de pe stânci, nici prins în vreo cursă, ocupând din vreme toate locurile de însemnătate strategică (2). Vremea ajutase: «eră, ca vara, un timp cald și uscat». După ce trecuseră într'o zi și o noapte cu toții, ostașii se puteau odihni în pasul Buzăului, pe locurile de pășune cari aparțineau unui prieten, Secuiul Ioan Béldy, fiul natural al lui Alexandru Vodă (3). A fost o «descălecare»: «trecând muntele», spune *Cronica Buzestilor*, contemporană, «descălecară în luncile Brașovului» (4). Secuimea vecină se înfățișă îndată, formând o întreagă oaste, de 8.000 de oameni, se zice (5). Oștile Craiovei (ale «Jiului și Mehedințului») și haiducii lui Baba-Novac găsiră tot așa de pușină împotrivire la Turnu-Roșu. Rezultatul fu biruința fulgerătoare dela Șelimber. Marți, Vodă își făcuse intrarea, și în Joia din săptămâna viitoare Ardealul eră tot al lui (6). Peste câteva luni Mihaiu trecu în Moldova, întrebuițând, ca de obicei, pasul Oituzului. Nu află nici o împotrivire: Ieremia ar fi fost la o nuntă în Trotuș, și cuceritorul vestise țerii că-i iartă birul (7). Dar o parte din ostași trecură, la întors, și pe la Bistrița (8).

Un an după pieirea lui Mihaiu, Basta, care ordonase uciderea camaradului său domnesc, trimete trupe în Țara-Românească în ajutorul noului Voevod muntean, Radu Șerban, atacat de Tătarii cari aduceau pe Simion Movilă. Trecerea s'a făcut probabil tot prin pasul întrebuițat de Mihaiu, căci lupta se dădă în «gura Teleajenului», și anume la Teișani, unde se văd încă urme de șanțuri și movile, Radu Vodă avându-și tabăra întâiu la Ogretin, pe altă

(1) *Ibid.*, p. 428.

(2) Bethlen, *Historia*, IV, p. 343.

(3) *Ibid.* Cf. cu Szamosközy, in «*Monumenta Hungariae Historica, Scriptores*», p. 292 și urm.

(4) *Magazinul istoric*, IV, p. 293. Tot de «luncile Brașovului» se vorbește și cu prilejul luptei din 1611; *ibid.*, p. 305.

(5) Hurmuzaki, III, p. 344.

(6) *Ibid.*, O încercare moldovenească la Oituz fusese zădărnicită prin răpezițiune; *Ibid.*, III, p. 429.

(7) *Chronicon Fuchsio-Lupino-Oltardinum*, p. 157; *Cronica* lui Symigianus, p. 203 și urm.

(8) *Ibid.*, p. 207.

vale (1). Asaltul furtunos al Tătarilor se sfârșeamă de tranșeele săpate de jur împrejurul taberei sale de comandantul italian și întărite cu furci (2).

Avem descrierea acestor tranșee în Memoriile lui Basta. «Eră în fruntea lagărului și înaintea artileriei o tranșee simplă și ordinară, lungă de douăzeci sau treizeci de pași: contele Tommaso Cavriolo o făcù de patru sute, punându-i în flancuri patru redute micuțe, în cari așeză tunurile, și într'un loc care eră pietros puse să o închidă cu care, trunchiuri și gunoii. Aceasta a făcut-o pentrucă, prelungindu-se tranșeea, ajungeă să fie acoperită de alte înălțimi și să i se asigure laturile și fruntea, fiind apoi în margine păduri de munte, neaccesibile, mai ales cavaleriei. Dar, pentrucă până atunci nu fusese recunoscută o trecere (*venuta*) la spate pe un deal, largă de trei sute de pași, care, fiind ocupată de inimi, ar fi putut pricinui mare supărare și, poate, înfrângerea oștirii, făcù să o închidă cu o tranșee foarte puternică, puind de pază în acel loc pe Marcu Voievod (fiul lui Petru Cercel), cu cei 3.000 de Secui și o mie de sulii ardeleni (3)».

În anul următor chiar, Radu își plătiă polița, năvălind în Ardeal împotriva unui «Craiu» de revoltă, Moise Székely, pe care în marginea Brașovului de atunci, — acolo unde acuma e sala de mâncare a Otelului Europa — îl birui cu desăvârșire și-l lăsă mort pe câmpul de luptă (17 Iulie st. n. 1603) (4).

Cele dintâi cete, cu Delimarcu și Banul Gheorghe Raț, ca și cu «Mârzea cel Mare», trecură pe la Bran, la Feldioara. Ele rezistară unei oștiri ungurești care alergă să le întâmpine, apoi se retraseră încet spre munte, așteptând pe Domn: într'o a doua luptă, între Crăstian și pădurea Codlei, se câștigă o biruință hotărîtă. Radu trecù tot pe la acest pas larg, dela Rucăr și Dragoslave: drumul îi fusese deschis acuma de ai săi (12 Iulie) (5). Totuș trecerea ar fi fost grea (6).

(1) P. V. Năsturel, în aceste «Anale», XXXII, p. 845 și urm.

(2) *Studii și documente*, IV, p. XVIII și urm. Amănunte în Spontoni, *Historia dela Transilvania*, p. 207 și urm.

(3) *Ibid.*, p. 207. După Trauschenfels, *Deutsche Fundgruben*, p. 288, lupta ar fi avut loc la «Mogarenn, bey den Hugel».

(4) *Studii și documente*, IV, p. XXXIII.

(5) La Bran trimesese solia lui Dan Logofătul și a unui Constantin, însemnat la nas de Mihaiu (Szamosközy, p. 201).

(6) *Studii și documente*, IV, p. 119: «con grandinissima difficoltà».

În 1610 alt principe ardelean, doritor să-și întindă stăpânirea până la Dunăre, Gabriel Báthory, surprindea pe Radu printr'un atac de iarnă, în luna lui Decembrie 1610, care-l făcu stăpân al Țerii-Românești pe «trei luni» de zile (1). Din Sibiiu Báthory cel nou orânduise năvălirea: cete ungurești de haiduci-hoți, comandate de Gabriel Bethlen, de Andreiu Keresztessi, Ban de Lugoj și Caransebeș, viitorul principe ardelean (2), pătrundeau prin trecători, prădând unde erau mănăstiri bogate, desgropând morții, furând coperișurile de plumb al sfintelor lăcașuri, Bistrița, Argeșul (3), ucizând cu grămada pe țărani, tăind pânțele și sânurile femeilor (4), prinzând pruncii în săbii și sulife (5). Dar o luptă n'a fost. Nepregătit, Radu se adăpostii în Moldova, iar Turcii numiră un principe nou, înaintea căruia Gabriel trebui să se retragă.

Dar printr'o luptă își răsbună Radu, în Iulie 1611, umilirea și suferințele. Data aceasta, munții erau bine apărați și păziți, dar Radu, despre care s'a spus greșit că stătuse opt până la zece zile la Rucăr (6), întrebuintă un pas nou, neobișnuit, printre stânci înalte, goale (venise abia din Moldova, după cântărețul grec al biruinței), pe unde nimeni n'ar fi crezut că poate să vie. Se trimeseseră totuș trupe la «pasurile moldovenești». Ungurii, cu Ștefan Török și Grigore «Maschony», Sârbi, cu Cosma Deliul, merseră la alt pas, «via ostrearia», pe unde intrase Báthory, dar Vodă trimese 2.000 de arcași pe la o trecătoare zisă «Tranga», spune cronicarul Domniei lui Báthory, și în curând pe aceleași locuri trecu el însuș (7), pe la «Rostopcea» (Bratocea?), afirmă un raport (8). Straja ungurească fu răspinsă de un dușman pe care nici nu-l bănuise. Cea mai mare parte din oastea «Craiului» eră risipită prin satele săsești după pradă, fără nici o rândueală și nici o ascultare; o strașnică

(1) Mateiu al Mirelor, in Papiu, *Tesaur*, I, p. 332; *Magazinul istoric*, IV, p. 305.

(2) C. Boithini Pannénii, *De rebus gestis Gabrielis Bethlen*, ms. Bibl. gimnaziului din Brașov, p. 29. Există o veche ediție a lui Engel («Monumenta ungrica»). Bethlen, prinzând pe mama lui Radu, îl urmări pe acesta «ad Poliam usque urbem» (Ploiești?)

(3) *Studii și documente*, p. IV, LXXXIV.

(4) *Chronicon Fuchsio-Lupino-Oltardinum*, II, pp. 241—2.

(5) *Studii și Documente*, IV, p. 153, no. XVI.

(6) Kraus, in *Fontes rerum austriacarum*, I, pp. 8—9.

(7) «Verum Valachus versutissimus, utramque declinans, ducibus itinerum monstrantibus, tertiam, quae Tranga nuncipatur, tenuit»; Bojthinus, l. c. Cf. și *Quellen der Stadt Brassó*, VI, p. 8. Cronica săsească știe de Mărzești: «Morseschter», cari vând Secui prinși in piața Brasovului (*ibid.*).

(8) *Studii și documente*, IV, p. 154.

furtună crescù zăpăceala. În lupta dela Sâmpietrul Brașovului, pierdută în chip rușinos, și acest Craiu eră cât pe-acî să-și încheie zilele.

«Iar Bator Gabor», scrie vechea cronică, după cântărețul grec al acestor lupte, «fugind, i-au căzut cușma din cap, și ca un câine s'au ascuns, și de abia au scăpat cu mare rușine, și nu-i folosiră nimic peanele cele multe ce purtă, pân'au scăpat de s'au închis la Sibiu, că dela singur Dumnezeu au luat acea plată (1)». Se luară nu mai puțin de 72 de steaguri, cari fură împărțite între Sultan și Împăratul creștin (2). «Dumnezeu din cer a dat aceasta, eu sunt prea slab pentru a o săvârși», spuse smerit Radu, străbătând câmpul biruinței sale. În numele lui Hristos începuse lupte, și deasupra morților săi el așeză o cruce aurită cu «slove barbare», pe care, la întoarcerea lor, Ungurii o făcură bucățele. Întoarcerea avu loc pe la Bran (3).

La 1613 apoi, când Báthory fu răpus, erau și Români între aceia cari intrară în Ardeal cu oștile turcești: Moldovenii vor fi sosit prin Oituz; cât despre Munteni, o cronică săsească ne spune că veniră pe la Măgurele, Văleni și Ceraș («Chyrasch») (4). Cei dintâi trecură și pe la Făgăraș. La întors, Radu veni pe la Bran, iar Ștefan Tomșa pe la Bistrița (5).

Urmează apoi o lungă eră de pace. Nu vor mai trece Ardeleni decât atunci când luptele dintre Mateiu Basarab și Vasile Lupu îi vor chemă: la 1637, când intrarea oamenilor lui Kemény se făcù prin pasul Buzăului (6), întorcându-se, după împăcare, pe la Oituz, ori la 1653, când Vasile fu scos din scaun prin conlucrarea Muntenilor cu boierii răsculați și cu acești Unguri ai aceluiaș Kemény, veniți tot prin Oituz, urmând calea Craiului Matiaș (7), pe unde se și întoarseră. Apoi, când Seimenii munteni se răsculară împotriva lui Constantin Basarab, urmașul lui Mateiu Vodă recurse din nou la ajutorul ardelean. Al doilea Gheorghe Rákóczy își trimese ostașii tot prin pasul Buzăului și anume, ni se spune, pentru că «drumul cel drept» (*der richtige Weg*) pe la Bran eră tăiat cu tranșee de

(1) *Magazinul Istoric*, IV, p. 305.

(2) Bojthinus, *l. c.*

(3) Trauschenfels, *o. c.*, p. 67 (Septembre). Și pe la Buzău după alții. V. Kraus, *l. c.*

(4) Trauschenfels, *Fundgruben*, p. 288. Cf. Kraus, *o. c.*, p. 38 și Kemény, *Fundgruben*, I, p. 267.

(5) *Socotelile Brașovului*, în aceste «Anale» XXI, pp. 136—8.

(6) *Studii și documente*, IV, p. cxc.

(7) Miron Costin, în *Letopisișe*, I, p. 325.

revoltați (1); dar în munte răsculații opuseră oarecare rezistență, câstigând și pradă. Totuș năvălitorii răsbiră, și pe la Teleajen, la Șoplea, lângă Drăgăneștii de astăzi, mercenarii munteni fură sdrobiți, — «direaptă meserniță», scrie Miron Costin (2), — pierzând toate cele 33 de tunuri, băgate de bivoli în baltă. Li biruise și Domnul lor, cu boierii, și Moldovenii lui Gheorghe Ștefan (3).

Răsplata eră să vie totuș. Nemăsurata ambiție a lui Rákóczy cel tânăr, care-l mână spre catastrofa din Polonia, îi aduse pe Turci pe cap. Ai noștri luară parte la expediție: Muntenii lui Mihnea trecând pe la Bran, ca și Moldovenii lui Vodă Ghica (1658) (4). Nicăiri vreo altă pregătire a apărării decât cete răslețe pe cari Tătarii le luau din urmă. «Pe unde au intrat în țara Ardealului», spune Miron Costin, «prin mijlocul munților, eră o palancă de zid, și tras zidul den râpa unui munte până în râpa altui munte: acolo să hie pus niscai pedestrime Ungurii, fără vărsare de sânge n'ar hi fost întratul nostru. Ce, când am sosit noi, am aflat palanca și locul acela pustiu de oameni. Au zis Hanenco polcovnicul [de Căzaci]: «o Doamne, cum n'ai dat toate unor neamuri. La noi, la Căzaci, de ni-ai fi dat aceste locuri, cine ar putea să între în țara noastră!» (5). Și în 1660 trupe românești intrară în Ardeal, Moldovenii fiind cu Mihalcea Hâncul și Voicecovschi (6). Și adăugim că în aceste expediții Miron Costin putu să cunoască pe Românii de peste hotare, ca să fie apoi în măsură a scrie, în poema sa polonă, nu numai despre cei din Ardeal, «unde covârșesc cu mult numărul Maghiarilor», și din Banat, «unde covârșesc cu mult numărul Sârbilor», dar și despre Maramurășeni, oameni liberi, vorbind «limba cea mai frumoasă și mai apropiată de cea italiană» (7). Apoi, când aceste împrejurări ardelenene aduseră războiul dintre Imperiali și Turci, Ardealul fu străbătut de două ori, la 1663 și 1664, — ca de prieteni însă — de ostașii noștri.

Cele din urmă năvăliri ale Domnilor de țară în Ardeal se făcură: pentru Țara-Românească în 1690, pentru Moldova în 1717.

(1) *Studii și documente*, IV, p. 127.

(2) P. 351.

(3) *Studii și documente*, IV, pp. CCLXIX și urm. Cf. *ibid.* pp. 243—4, no. LXXIX.

(4) Năvălirea pe la Oituz a pretendentului Constantin, fostul Domn muntean, în 1659, *ibid.*, p. CCCIII. — Pentru expediția Moldovenilor, v. Miron Costin, p. 358 și urm.

(5) Pp. 359—60.

(6) *Ibid.*

(7) Hasdeu, *Archiva istorică*, I, p. 165.

În cea dintâi expediție, Turcii aduceau pe Emeric Tököly, rege unguresc de partid, ca să-l așeze ca Domn în Ardeal. Brâncoveanu, care fusese silit a primi în țara sa trupe germane venite pe calea Orșovei, luă parte la această năvălire. El trece prin Bran, cu toată paza Imperialilor, la 13 August: peste o săptămână se câștigă biruința dela Zârnești, sub munte. La întoarcere Muntenii luară calea pe la Slon, Ceraș și Văleni (1). Moldovenii, cari se luptaseră și ei, sub Hatmanul Bogdan, veniră și se întoarseră prin Oituz.

La 1716, în alt războiu turco-german, Imperialii, pătrunzând prin mai multe pasuri în Moldova, se așezară prin mănăstirile dela munte, Cașinul, ș. a.; ei încercară chiar, sub căpitanul «Ferenț», să prindă în Iași pe Mihaiu Vodă Racoviță, dar fură distruși la Cetățuia, deasupra orașului. Acum Racoviță scoase pe năvălitori din mănăstiri, și peste muntele Suhardului el pătrunse în părțile Rodnei și Bistriței, întorcându-se fără nici o pagubă, pe la Câmpulung, unde stălpul din Vamă amintește isprăvile sale (2). Tătarii, cari-l însoțiseră, prădară în Maramurăș.

În războaiele austro-turce din veacul al XVIII-lea de două ori încă pătrunseră catanele la noi, în 1737 și în 1788. În amândouă dățile însă, ca și în 1716, când Nicolae Mavrocordat fusese prins în București, cu concursul boierilor germanofili, nu e vorba de un războiu în Carpați; pe aici trec mici detașamente ca să se întărească în mănăstiri. Ca probă ne poate servi raportul unui comandant de ceată, datat din Sinaia, 22 Februarie 1788 (3). Ofițerul imperial trece prin «pasul îngust» dela Comarnic, unde-l întâmpină un Cantacuzino și doi Lupoianu, cari aveau rude în Ardeal, ca să-i spuie că mulțămesc lui Dumnezeu pentru venirea lui. Ei îl conduc până la Câmpina, plăieșii deschizând calea «liberatorilor». Urmează retragerea, asigurată de aceeași prietenie.

Dar, dacă, în acest timp, Imperialii se putură așeză, și cu tunuri, la Tismana, la Cozia și în Câmpulung — ca și în războiul precedent (4) —, oamenii, strânși în pripă, ai îndrăznețului Domn muntean Nicolae Mavrogheni izbutiră a-i scoate fără greutate din aceste locuri, ca și din Căineni, Rucăr și Vălenii-de-Munte, ba chiar din

(1) *Istoria Ardealului* citată, cap. «Unirea», pp. 317—18. Cf. *Cronica lui Radu Greceanu*, București 1906, pp. 42—3.

(2) V. și Stefanelli, în aceste *Anale*, XXXVI, p. 1027 și urm.

(3) Iorga, *Documentele Cantacuzinilor*, p. 310 și urm., no. XXXVIII.

(4) *Efemeridele lui Daponte*, ediția Legrand, *passim*.

Ocna Moldovei, unde se întăriseră. Turcii pătrunseră, pe la Turnu-Roșu și pe la Hațeg, în satele românești de acolo, chemându-le la unirea cu aceștia alți Români. Din parte-i, Mavrogheni se îndreptă către Brașoveni, deși nu către Românii de acolo (1). La Bran, el întâlnește pe Românii regimentului întâiu de grăniceri, în 1789. Eră o harță, nu un războiu, dar aceste împrejurări arătau că și cu trupe de strânsură se poate face ceva în Carpați contra unei puternice oștiri moderne, cum eră aceea a lui Iosif al II-lea.

De alminterea în aceste ciocniri nu mai e vorba decât de interesele militare ale Turcilor. Impotrivirea unor țeri românești ne-atârinate, totdeauna subt arme, încetase încă dela jumătatea veacului al XVII-lea.

* * *

Ce a putut să dea această împotrivire și avântul cuceritor al sufletului românesc în ținuturi locuite din cele mai vechi timpuri de rassa noastră, se poate vedeă prin povestea celor douăzeci de năvăliri ungurești, totdeauna nenorocite când nu e la mijloc cauza creștinătății și alianța cu vreunul din partidele boierești dela noi, și a celor treizeci de năvăliri ale noastre, totdeauna încununate cu izbândă și cari, dacă nu s'ar fi adăugit împrejurări de politică generală, mai tari decât noi, ne-ar fi dat, de multă vreme, Ardealul.

(1) V. Iorga, *Ideia unității românești*, *passim*.

Un ofițer român în oastea lui Carol al XII-lea. — Câteva note, — de <i>N. Iorga</i>	—,20
Autoritatea faptului îndeplinit executat în 1866 de cei îndreptățiți, de <i>D. A. Sturdza</i>	2.—
Notă despre un studiu al d-lui Millet, de <i>I. Kalinderu</i>	—,20
Insemnătatea ținuturilor de peste Prut pentru istoria Românilor și pentru folclorul românesc, de <i>N. Iorga</i>	—,20
Norma ponderală dela Perinthus, de <i>M. C. Sutz</i>	—,20
Un manifest românesc tipărit cu litere latine al Impăratului Leopold I din anul 1701, de <i>I. Ursu</i>	—,30
Contribuții privitoare la relațiile Bisericii românești cu Rusia în veacul XVII, de <i>Dr. Silviu Dragomir</i>	2.—
Memoriu despre documentele cartografice privitoare la războiul din 1787—1791, de <i>N. Docan</i>	1,20
Tom. XXXV.—Desbaterile Academiei în 1912—1913	5.—
» XXXV.— <i>Memoriile Secțiunii Istorice</i>	8.—
Plângerea lui Ioan Sandu Sturza Vodă împotriva sudiților străini în Moldova, de <i>N. Iorga</i>	—,20
Din ținuturile pierdute. Boieri și răzeși în Bucovina și Basarabia în cele dintâi decenii după anexare, de <i>N. Iorga</i>	1.—
Câteva știri nouă privitoare la Istoria Românilor, de <i>N. Iorga</i>	—,30
Notele unui istoric cu privire la evenimentele din Balcani, de <i>N. Iorga</i>	—,50
Două plângeri ale episcopului de Râmnic Galaction, de <i>N. Iorga</i>	—,20
Versuri nouă ale lui Ienăchiță Văcărescu, de <i>N. Iorga</i>	—,20
Barbu Știrbei ca educator, de <i>N. Iorga</i>	—,20
Insemnătatea lucrărilor Comisiunii europene dela gurile Dunărei, 1856 la 1912, de <i>Dimitrie A. Sturdza</i> . I, II, III. 1856 la 1912	1,80
Patrahirul lui Alexandru cel Bun: Cel dintâiu chip de Domn român, de <i>N. Iorga</i>	—,30
Ucraina moldovenască, de <i>N. Iorga</i>	—,30
Monete inedite din orașele noastre pontice, de <i>M. C. Sutz</i>	—,50
Condițiunile de politică generală în cari s'au întemeiat bisericile românești în veacurile XIV—XV, de <i>N. Iorga</i>	—,30
Două tradiții istorice în Balcani: a Italiei și a Românilor, de <i>N. Iorga</i>	—,20
Bătăliile dela Gwozdziec și Obertyn (1531), de <i>I. Ursu</i>	—,50
Descoperiri nouă în Scythia minor, de <i>V. Pârvan</i>	2.—
Ideile de legi și de prevedere, de <i>A. D. Xenopol</i>	—,20
Principele ardelean Acațiu Barcsai și Mitropolitul Sava Brancovici, de <i>Dr. Ioan Lupas</i>	—,30
» XXXVI.—Desbaterile Academiei în 1913—1914	5.—
» XXXVI.— <i>Memoriile Secțiunii Istorice</i>	20.—
Armenii și Români: O paralelă istorică, de <i>N. Iorga</i>	—,40
Știri nouă din Dacia Malvensis, de <i>Vasile Pârvan</i>	1.—
Privilegiul lui Mohammed al II-lea pentru Pera (1-iu Iunie 1453), de <i>N. Iorga</i>	—,50
Castrul dela Poiana și drumul roman prin Moldova de jos, de <i>Vasile Pârvan</i>	1.—
Ostași dela Prut cu un nou act dela Alexandru cel Bun.—Răzeși romașcani, de <i>N. Iorga</i>	—,40
Ceva despre Episcopul maramurașan Iosif Stoica.—Câteva fragmente de vechi Cazanii românești, de <i>N. Iorga</i>	—,50
Istoria Evreilor în țerile noastre, de <i>N. Iorga</i>	—,40
Vasile Lupu ca următor al Impăraților de răsărit în tutelarea patriarhiei de Constantinopole și a Bisericii ortodoxe, de <i>N. Iorga</i>	—,40
Clopotul dăruit de Caragheorghe, întemeietorul Serbiei, bisericii satului Topola (1811), de <i>N. Iorga</i>	—,20
Cetatea Ulmetum, II 1. Descoperirile campaniei a doua și a treia de săpături din anii 1912 și 1913, de <i>Vasile Pârvan</i>	3.—
Cetatea Ulmetum, II 2. Descoperirile campaniei a doua și a treia de săpături din anii 1912 și 1913, de <i>Vasile Pârvan</i>	2.—
Dela Cetatea Tropaeum-Adamclisi: Basilica-cisternă. Studiu arheologic, de <i>G. Murnu</i>	1.—
Două inscripții nouă găsite la Mănăstirea Bistrița (Neamț), de <i>N. Iorga</i>	—,20
Muntele Athos în legătură cu țerile noastre, de <i>N. Iorga</i>	1.—
Din influențele politice europene asupra Istoriei noastre (Moise Vodă, 1529 Martie—1530 August), de <i>I. Ursu</i>	—,20
Steagul lui Mihnea Vodă Radul în muzeul istoric din Belgrad, de <i>N. Iorga</i>	—,50

Analele Academiei Române.

L. B.

Explorațiuni austriace pe Dunăre la sfârșitul veacului al XVIII-lea, de <i>N. Docan</i>	2.—
Contribuții documentare la Istoria Olteniei în veacul al XIX-lea, de <i>N. Iorga</i>	—,20
Nifon II, Patriarhul Constantinopolului, de <i>Diaconul Dr. Nic. M. Popescu</i>	—,80
Renegați în trecutul țărilor noastre și al neamului românesc, de <i>N. Iorga</i>	—,20
Sedința Academiei Române dela 1 Maiu 1914, de <i>D. A. Sturdza</i>	—,60
Fundațiuni religioase ale Domnilor Români în Orient, de <i>N. Iorga</i>	—,20
Fundațiunile Domnilor Români în Epir, de <i>N. Iorga</i>	—,30
Un act românesc privitor la începătorul culturii bulgare Dr. Veron, de <i>N. Iorga</i>	—,20
O hartă a Țerii-Românești din c. 1780 și un geograf dobrogean, de <i>N. Iorga</i>	—,50
Nouă documente basarabene, de <i>N. Iorga</i>	—,20
Situațiunea internațională a Principatului Țerii-Românești în vremea lui Șerban Cantacuzino (1678—1688), de <i>Ioan Radonić</i>	—,30
Correspondența Domnilor și Boierilor români cu Metternich și cu Gentz între anii 1812—1828, de <i>Ioan C. Filitti</i>	—,50
Stălpul lui Mihail Racoviță Vv, în Bucovina, de <i>Teodor V. Stefanelli</i>	—,50
Veneția în Marea Neagră, I: Dobrotici, de <i>N. Iorga</i>	—,40
Veneția în Marea Neagră, II: Legături cu Turcii și cu creștinii din Balcani dela lupta dela Cosovo până la cea dela Nicopole (1389—96), de <i>N. Iorga</i>	—,50
Tom. XXXVII. — Desbaterile Academiei în 1914—1915	5.—
• XXXVII. — <i>Memoriile Secțiunii Istorice</i>	15.—
Veneția în Marea Neagră. III: Originea legăturilor cu Ștefan cel Mare și mediul politic al dezvoltării lor, de <i>N. Iorga</i>	—,80
Pilda bunilor Domni din trecut față de școala românească, de <i>N. Iorga</i>	1,50
Scrisori inedite ale lui Tudor Vladimirescu, de <i>N. Iorga</i>	1,50
Activitatea culturală a lui Constantin Vodă Brâncoveanu și scopurile Academiei Române, de <i>N. Iorga</i>	—,20
Opera de istoric a Regelui Carol, de <i>N. Iorga</i>	—,20
Neamul Agarici. — Răzeși fălcieni și vasluceni, de <i>N. Iorga</i>	—,20
Imperialismul austriac și cel rus în dezvoltare paralelă, de <i>N. Iorga</i>	—,30
Din legăturile noastre cu Sârbii, de <i>N. Iorga</i>	—,20
Privilegiile pangăilor dela Târgu-Oena, de <i>N. Iorga</i>	—,20
Cetatea Ulmetum. III. Descoperirile ultimei campanii de săpături din vara anului 1914, de <i>Vasile Pârvan</i>	2.—
Câteva știri despre comerțul nostru în veacurile al XVII-lea și XVIII-lea, de <i>N. Iorga</i>	—,20
Dreptul la viață al statelor mici, de <i>N. Iorga</i>	—,20
Un dascăl uitat: Grigore Pleșoianu, de <i>N. Bănescu</i>	1.—
Dardanelele. (Amintiri istorice), de <i>N. Iorga</i>	—,20
Zidul cetății Tomi, de <i>Vasile Pârvan</i>	1.—
Câteva lămuriri nouă cu privire la istoria Românilor, de <i>N. Iorga</i>	—,30
Vechimea rumâniei în Țara-Românească și legătura lui Mihail Viteazul, de <i>C. Giurescu</i>	—,70
Faze sufletesti și cărți reprezentative la Români cu specială privire la legăturile «Alexandrici» cu Mihail Viteazul, de <i>N. Iorga</i>	2.—
Contribuțiuni la Istoria Românilor ardeleni, 1780—1792, cu 84 aște și documente inedite, culese din arhivele din Viena, Budapesta, Sibiu și Brașov, de <i>Dr. Ioan Lupas</i>	2.—
Emigrările de peste munți, de <i>I. Nistor</i>	—,50
Episcopul Vasile Moga și profesorul Gheorghe Lazăr, de <i>Dr. Ioan Lupas</i>	—,60
• XXXVII. — Desbaterile Academiei în 1915—1916 (Sub presă).	
• XXXVIII. — <i>Memoriile Secțiunii Istorice</i> (Sub presă).	
Câteva știri nouă relative la legăturile noastre cu biserica constantinopolitană în a doua jumătate a secolului al XVII-lea, de <i>N. Iorga</i>	—,20
Impozitele în funcțiune economică și politică socială, de <i>G. N. Leon</i>	—,20
În legătură cu Biblia dela 1688 și Biblia dela 1667 a lui Nicolae Milescu, de <i>N. Iorga</i>	—,20
Monete vechi românești inedite sau puțin cunoscute, de <i>Const. Moisil</i>	—,50